

Դանիելի Գիրքը — Թիվ տասնինը

«Ժամ» բառի մարգարեական նշանակությունը Դանիելի գրքում

Jeff Pippenger

2023-12-14

«Ժամ» բառը, որը Հին Կտակարանում հանդիպում է միայն Դանիելի գրքում, միշտ առնչվում է դատաստանի որևէ տեսակի հետ: Երրորդ գլխում այն ներկայացնում է կիրակնօրյա օրենքը՝ շեշտադրությամբ դրոշի վրա, որը ներկայացված է Սեդրաքի, Միսաքի և Աբեդնագոյի միջոցով:

Չորրորդ գլխում այն ներկայացնում է առաջին հրեշտակի պատգամի նախազգուշացման գալուստը 1798 թվականին: Երբ «Ժամ» բառը չորրորդ գլխում երկրորդ անգամ է գործածվում, այն ներկայացնում է քննիչ դատաստանի բացումը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Չորրորդ գլխում «Ժամ» բառի այս երկու գործածությունները ներկայացնում են առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատգամների պատմությունը 1798-ից մինչև 1844 թվականը: Այդ պատմությունը Հայտնություն տասի յոթ որոտների պատմությունն է: Յոթ որոտները ներկայացված են «Ժամ» բառի այն երկու գործածություններով, որոնք կիրառվում են չորրորդ գլխում, և, հետևաբար, նաև ներկայացնում են երրորդ հրեշտակի պատմությունը 1989 թվականից մինչև շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքը:

Հինգերորդ գլխում «Ժամ» բառը նույնպես ներկայացնում է կիրակնօրյա օրենքը, սակայն այնտեղ շեշտադրումը դրված է Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության՝ Միացյալ Նահանգների վախճանի վրա, ինչպես որ դա նախատիպավորված է Աստվածաշնչյան մարգարեության առաջին թագավորության՝ Բաբելոնի վախճանով: Երրորդ գլխում շեշտադրումը դրված էր հնոցի մեջ եղած դրոշակի վրա, իսկ հինգերորդ գլխում շեշտադրումը Բելշացարի ճակատագրի և նրա առանձնահատուկ դատաստանի վրա է, թեև Դանիելը, ի վերջո, իսկապես մտնում է պատմության մեջ՝ նախատիպավորելով դրոշակը:

Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ ներկայացված են Նաբուգոդոնոսորի նվիրագործության «Ժամը» և Բաղտասարի մահը: Չորրորդ գլխում դատաստանի բացումը ներկայացնող «Ժամը» ցույց է տալիս քննչական դատաստանի բացումը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, և այն նաև ցույց է տալիս գործադրական դատաստանի բացումը կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Թե՛ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին երկնային սրբարանում դատաստանի գրքերի բացման, թե՛ այն մարդկանց վրա բերվող Աստծո դատաստանի սկզբի դեպքում, որոնք մերժել են փրկությունը, կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ գործադրական դատաստանի սկզբում այս մոտեցող դատաստանի նախազգուշացումը Դանիելի չորրորդ գլխում ներկայացված է «Ժամ» բառի առաջին գործածությամբ, իսկ այս երկու տեսակի դատաստաններից յուրաքանչյուրի փաստացի սկիզբը ներկայացված է չորրորդ գլխում «Ժամ» բառի երկրորդ գործածությամբ:

Դանիելի կողմից գործածված «Ժամ» բառի քերականական բնութագրումն այն է, որ այն «Բազմիմաստություն» է: Բազմիմաստությունը մի բառ է, որն ունի տարատեսակ սահմանումներ, որոնք բոլորը կարող են խմբավորվել նույն վերնագրի ներքո: Հինգ անգամ, երբ Դանիելը գործածում է «Ժամ» բառը, բոլորն էլ վերաբերում են դատաստանին, սակայն դրանցից յուրաքանչյուրը շոշափում է կա՛մ Աստծո հատուցողական դատաստանի տարբեր կողմերը, որը կոչվում է Նրա գործադիր դատաստան, կա՛մ Աստծո քննական դատաստանը, որի ընթացքում Նա որոշում է, թե ովքեր պիտի փրկվեն կամ չփրկվեն: Անկախ նրանից՝ խոսքը վերաբերում է 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին սկսված քննական դատաստանին, թե շուտով եկող Կիրակնօրյա օրենքով սկսվող գործադիր դատաստանին, երկուսն էլ իրենց բնույթով առաջընթացական են: Աստծո հատուցողական, կամ գործադիր, դատաստանը սկսվում է Կիրակնօրյա օրենքով և աստիճանաբար սրվում է՝ ի վերջո հասնելով մարդկային փորձության ժամանակի փակվելուն և վերջին յոթ պատուհասներին:

Դանիելի հինգերորդ գլուխը գործածում է «Ժամ» բառը՝ պատկերելու Աստծո գործադիր դատաստանը, ինչպես ներկայացված է Բելշագարի մահով և նրա իշխած ազգի վախճանով:

Նույն ժամին մարդու ձեռքի մատներ երևացին և գրեցին արքունի պալատի պատի սվադի վրա՝ ճրագակալի դիմաց, և թագավորը տեսավ գրող ձեռքի մասը: Դանիել 5:5:

Գործադիր դատաստանը սկսվում է Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, որը նույնպես ներկայացված է Նաբուքոդոնոսորի կողմից ոսկե արձանի նվիրագործմամբ, սակայն այդ «Ժամը» առավելապես վերաբերում է Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ առաջացած ճգնաժամում Աստծու ժողովրդի ազատագրմանը: Տյուրոսի պոռնիկի, ինչպես նաև Միացյալ Նահանգների գործադիր դատաստանը սկսվում է Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, որն այն «Ժամն» է, որ Դանիելի գրքում դատաստանի խորհրդանիշն է:

Եվ ես լսեցի մի ուրիշ ձայն երկնքից, որ ասում էր. Դո՛ւրս եկեք նրանից, իմ ժողովուրդ, որպեսզի մասնակից չլինեք նրա մեղքերին, և որպեսզի չստանաք նրա պատուհասներից: Որովհետև նրա մեղքերը հասել են մինչև երկինք, և Աստված հիշեց նրա անօրենությունները: Հատուցե՛ք նրան այնպես, ինչպես նա հատուցեց ձեզ, և կրկնապատկեցե՛ք նրան կրկնակի՝ ըստ նրա գործերի. այն բաժակում, որով նա լցրել է, լցրե՛ք նրան կրկնակի: Որքան նա փառավորել է իրեն և փափկության մեջ ապրել, այնքան տվե՛ք նրան տանջանք և սուգ. որովհետև իր սրտում ասում է. Թագուհի եմ նստած, և այրի չեմ, և սուգ երբեք չեմ տեսնի: Դրա համար նրա պատուհասները կգան մեկ օրում՝ մահ, սուգ և սով, և նա ամբողջովին կայրվի կրակով. որովհետև գորավոր է Տեր Աստվածը, որ դատում է նրան: Եվ երկրի թագավորները, որոնք նրա հետ պոռնկություն են գործել և փափկությամբ ապրել, պիտի լան նրա վրա և ողբան նրան, երբ տեսնեն նրա այրման ծուխը՝ հեռվում կանգնած նրա տանջանքի սարսափից, ասելով. Վա՛յ, վա՛յ, մեծ քաղաք Բաբելոն, հզոր քաղաք, որովհետև մեկ ժամում եկավ քո դատաստանը: Հայտնություն 18:4–10.

Ամերիկայի Միացյալ Նահանգներում կիրականորյա օրենքը, որը գործադիր դատաստանի սկիզբն է և որը նույնպես աստիճանական է, սկսվում է այն «Ժամին», երբ Բաբելոնում դեռևս գտնվող Աստծո զավակները կանչվում են դուրս՝ դրոշակի միջոցով: Դա այն «Ժամն» է, երբ դատաստանը գալիս է «այն մեծ քաղաքի՝ Բաբելոնի» վրա: Նրա դատաստանը, որը ներկայացված է «Ժամ» բառով, ընդգրկում է այն ժամանակաշրջանը, երբ Աստծո մյուս հոտը կանչվում է դուրս Բաբելոնից:

Եվ այն օրը կլինի Հեսսեի արմատը, որ պիտի կանգնի իբրև դրոշ ժողովուրդների համար. հեթանոսները պիտի դիմեն դեպի նա, և նրա հանգիստը պիտի փառավոր լինի: Եվ պիտի լինի այն օրը, որ Տերը երկրորդ անգամ պիտի մեկնի իր ձեռքը՝ իր ժողովրդի մնացորդը, որ մնացած կլինի, վերադարձնելու համար՝ Ասորեստանից, Եգիպտոսից, Պարթոսից, Քուշից, Էլամից, Սենաարից, Համաթից և ծովի կղզիներից: Եվ նա պիտի բարձրացնի մի դրոշ ազգերի համար, պիտի հավաքի Բարայելի վտարանդիներին և պիտի ի մի բերի Հուդայի ցրվածներին երկրի չորս ծագերից: Եսայիա 11:10–12.

Տերը 1844 թվականին առաջին հրեշտակի շարժման մեջ մարդկանց դուրս կանչեց Բաբելոնից, և այդ պատմության երկրորդ հրեշտակը պիտի կրկնվի վերջին օրերում, երբ «Տերը դարձեալ իր ձեռքը պիտի մեկնի երկրորդ անգամ՝ իր ժողովրդի մնացորդին վերագտնելու համար»: Այն ժողովրդի մնացորդը, որին Նա «դարձեալ» դուրս է կանչում, դրոշը չէ, որովհետև դրոշը «Հեսսեի արմատն» է, որ կանգնում է որպես այն «դրոշը», որին «հեթանոսները պիտի դիմեն»: Երկրորդ անգամ Աստված ազգերին պիտի դուրս կանչի Բաբելոնից:

Նա դա կանի՝ նախ հավաքելով «Բարայելի վտարանդիներին», որոնք «Հուդայի սփռվածներն» են և գալիս են «երկրի չորս կողմերից», երբ նրանք հավաքվում են միասին Հայտնության գրքի տասնմեկերորդ գլխում նկարագրված երեքուկես օր փողոցում մեռած պառկելու վերջում, որ անցնում է Եգեկիելի մեռած և ցամաքած ոսկորների հովտով:

«Ժամը», երբ սկսվում է գործադիր դատաստանը «Բաբելոնի»՝ այն «գորավոր քաղաքի» համար, նույն «Ժամն» է Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի «մեծ երկրաշարժի» «Ժամի» հետ: Աստծո գործադիր դատաստանը սկսվում է այդ «Ժամին», որովհետև Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում երկրաշարժի «Ժամին» յոթ հազար մարդ սպանվում է: Այդ յոթ հազարը ներկայացված էին Նաբուգոդոնոսորի «ամենագորավոր մարդկանցով», որոնք մեռան՝ Սեդրաքին, Միսաքին և Աբեդնագովին այն հնոցի մեջ գցելիս, որ սովորականից «յոթ անգամ» ավելի էր տաքացվել: Ֆրանսիական հեղափոխության մեջ այդ «յոթ հազարը» ներկայացնում էին Ֆրանսիայի թագավորական դասը, կամ նրա գորավոր մարդկանց: Ոչ միայն Բաղդասարը սպանվեց հինգերորդ գլխում, այլև նրա բանակը կործանվեց: Կիրականորյա օրենքի «Ժամը» սկսում է այն հալածանքը, որը ներկայացված է Աստծո ժողովրդի՝ հնոցի մեջ գցվելով, սակայն այն նաև նշանավորում է Աստծո գործադիր դատաստանի սկիզբը մեծ քաղաքի՝ Բաբելոնի վրա:

Դա նաև Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի մեծ երկրաշարժի «Ժամն» է, երբ անդունդից ելնող գազանի կողմից փողոցում սպանված՝ առաջներում մեռած

ոսկորները դրոշակի պես բարձրացվում են դեպի երկինք: Այնտեղ նաև նույն «Ժամն» է, երբ հնչում է երրորդ Վայը, որը նաև յոթներորդ փողն է: Յոթներորդ փողը երրորդ Վայն է, և այդ վերջին Վայի փողի նպատակը ոչ միայն նրանց վրա դատաստան բերելն է, ովքեր պարտադրում են կիրակի օրի պաշտամունքը, այլև ազգերին բարկացնելը: Երրորդ Վայը, յոթներորդ փողը և ազգերի բարկացումը բոլորը խորհրդանշաններ են, որոնք վերաբերում են իսլամի մարգարեական դերին, և դրանք բոլորը տեղադրված են մեծ երկրաշարժի «Ժամում»:

Եվ նրանք երկնքից մի մեծ ձայն լսեցին, որ ասում էր նրանց. «Ելե՛ք այստեղ»: Եվ նրանք ամպի մեջ երկինք ելան, և նրանց թշնամիները տեսան նրանց: Եվ նույն ժամին մեծ երկրաշարժ եղավ, և քաղաքի տասներորդ մասը կործանվեց, և երկրաշարժի մեջ մարդկանցից յոթ հազար հոգի սպանվեցին. իսկ մնացորդը սարսափեց և փառք տվեց երկնքի Աստծուն: Երկրորդ վայը անցավ. և ահա երրորդ վայը շուտով գալիս է: Եվ յոթերորդ հրեշտակը փող հնչեցրեց, և երկնքում մեծ ձայներ եղան, որ ասում էին. «Այս աշխարհի թագավորությունները մեր Տիրոջ և Նրա Քրիստոսի թագավորությունները եղան, և Նա պիտի թագավորի հավիտյանս հավիտենից»: Եվ քսանչորս երեցները, որոնք Աստծո առաջ նստած էին իրենց աթոռների վրա, երեսների վրա ընկան և երկրպագեցին Աստծուն՝ ասելով. «Գոհություն ենք մատուցում քեզ, ո՛վ Տեր Աստված Ամենակալ, Ով կաս, և էիր, և գալու ես, որովհետև առար Քո մեծ գործությունը և թագավորեցիր: Եվ ազգերը բարկացան, և Քո բարկությունը եկավ, և մեռյալների ժամանակը՝ որ դատվեն, և որ վարձատրություն տաս Քո ծառաներին՝ մարգարեներին, և սրբերին, և նրանց, որ վախենում են Քո անունից՝ փոքրերին և մեծերին, և կործանես նրանց, որ կործանում են երկիրը»: Հայտնություն 11:12–18.

Եզեկիելի մեռած ոսկորները «ամպի մեջ երկինք» են բարձրանում, և նրանց «թշնամիները» նայում են «նրանց» այն «Ժամին», երբ Նաբուգոդոնոսորի երաժշտությունը սկսում է հնչել, և Տյուրոսի պոռնիկը սկսում է երգել, և ուխտադրուժ Իսրայելը սկսում է պարել: Ուխտադրուժ Իսրայելը ներկայացնում է սուտ մարգարեին, Նաբուգոդոնոսոր թագավորը՝ վիշապին, իսկ Տյուրոսի պոռնիկը՝ գազանին: Պարը պատկերավորված է Բահադի մարգարեների և պուրակի մարգարեների միջոցով՝ Եդիայի պատմության մեջ: Այն նաև պատկերավորված էր Սալոմեի՝ Հերովդիայի դստեր, պարի միջոցով: Բահադը կեղծ արական աստվածությունն է, իսկ Աշտարովթը՝ պուրակի մարգարեները, որը իզական աստվածություն է: Միասին նրանք ներկայացնում են եկեղեցու (կինը) և պետության (տղամարդը) միավորումը: Միասին նրանք ներկայացնում են Միացյալ Նահանգների սուտ մարգարեին: Սալոմեն ցույց է տալիս, որ սուտ մարգարեն Հռոմի դուստրն է, որի պատկերը Միացյալ Նահանգներում եկեղեցու և պետության միավորումն է:

Այն ժամանակ որոշ Քաղդեացիներ մոտեցան և ամբաստանեցին հրեաներին: Նրանք խոսեցին ու ասացին Նաբուգոդոնոսոր թագավորին. Ո՛վ թագավոր, հավիտյան ապրի՛ր: Դո՛ւ, ո՛վ թագավոր, հրամանագիր ես արձակել, որ ամեն մարդ, ով լսի եղջյուրի, սրնգի, քնարի, սամբիկի, սաղմոսարանի, տավղի և ամեն տեսակ երաժշտության ձայնը, պիտի ընկնի և երկրպագի ոսկե արձանին. և ով չընկնի ու

չերկրպագի, նա պիտի գցվի բորբոքված կրակե հնոցի մեջ: Կան որոշ հրեաներ, որոնց դու կարգել ես Բաբելոնի գավառի գործերի վրա՝ Սեդրաքը, Միսաքը և Աբեդնագովը. այս մարդիկ, ո՛վ թագավոր, քեզ չեն պատվել. նրանք քո աստվածներին չեն ծառայում, և չեն երկրպագում այն ոսկե արձանին, որ դու կանգնեցրել ես: Դանիել 3:8–12.

Այն «Ժամին» Սեդրաքի, Միսաքի և Աբեդնագովի թշնամիները տեսան, որ նրանք մերժեցին գազանի նշանը, և ապա դիմեցին թագավորին, որպեսզի ի կատար ածի սահմանված դատաստանը: Այդ «Ժամին» կիրականորյա օրենքը, որը երկրային գազանին հանդիպող ցնցումն է (երկրաշարժը), արտահայտում է Նաբուգոդոնոսորի գայրույթն ու բարկությունը:

Այն ժամանակ Նաբուգոդոնոսորը իր բարկությամբ ու գայրույթով հրամայեց բերել Սեդրաքին, Միսաքին և Աբեդնագովին: Այն ժամանակ այս մարդկանց բերեցին թագավորի առաջ: Դանիել 3:13.

Աստծու երկու վկաների (Սեդրաք, Միսաք և Աբեդնագո) դեմ իրականացվող հալածանքը կատարվում է այն ժամանակ, երբ նրանք հրաժարվում են խոնարհվել, կամ ինչպես Հայտնություն տասնմեկն է բնորոշում՝ նրանք կանգնում են իրենց ոտքերի վրա:

Եվ երեք օր ու կես հետո Աստծուց կյանքի Հոգին մտավ նրանց մեջ, և նրանք կանգնեցին իրենց ոտքերի վրա, և մեծ ահ ընկավ նրանց տեսնողների վրա: Եվ նրանք լսեցին երկնքից մի մեծ ձայն, որ ասում էր նրանց. «Ելե՛ք այստեղ»: Եվ նրանք ամպով վեր ելան երկինք, և նրանց թշնամիները տեսան նրանց: Հայտնություն 11:11, 12.

Խոնարհվելուց հրաժարվելով՝ նրանք կանգնում են իրենց ոտքերի վրա՝ ինչպես Եզեկիելի հզոր բանակը: Նրանք կանգնում են, երբ ընդունում և ապա հռչակում են կնիքման լուրը, որը բողոքում է Միացյալ Նահանգներում եկեղեցու և պետության միության կազմավորման դեմ, և զգուշացնում է շուտով եկող Կիրականորյա օրենքի մասին, և նույնացնում է, որ Աստծո հատուցողական դատաստանը շուտով պիտի իրագործվի երրորդ Վայի իսլամի միջոցով: Կեսգիշերյան Աղաղակի լուրը ներկայացված է այն «գաղտնիքով», որ բացահայտվեց Դանիելին երկրորդ գլխում, և երբ Աստծո վերջին օրերի ժողովուրդը հաստատվում է այդ «ճշմարտության» մեջ, նրանք չեն կարող և չեն էլ կամենա սասանվել մոտավուտ երկրաշարժից:

«Բեթլ Քրիքում կատարվող գործը նույն կարգի է: Սանատորիումի ղեկավարները խառնվել են անհավատների հետ՝ նրանց, այս կամ այն չափով, ներգրավելով իրենց խորհուրդների մեջ, սակայն դա նման է գործի անցնելուն՝ աչքերը փակ: Նրանց պակասում է զանազանելու կարողությունը՝ տեսնելու, թե ինչ կարող է ամեն ժամ վրա հասնել մեզ վրա: Կա հուսահատության, պատերազմի և արյունահեղության մի ոգի, և այդ ոգին պիտի աճի մինչև իսկ ժամանակի լրումը: Հենց որ Աստծո ժողովուրդը կնքվի իրենց ճակատների վրա,—դա որևէ կնիք կամ նշան չէ, որ կարելի է տեսնել, այլ հաստատվելը ճշմարտության մեջ՝ թե՛ մտավորապես և թե՛ հոգևորապես, այնպես որ նրանք չկարողանան շարժվել,—հենց որ Աստծո

ժողովուրդը կնքվի և պատրաստվի ցնցմանը, այն պիտի գա: Իրոք, այն արդեն իսկ սկսվել է: Աստծո դատաստաններն այժմ երկրի վրա են՝ մեզ զգուշացում տալու համար, որպեսզի մենք իմանանք, թե ինչ է գալիս»: Manuscript Releases, volume 10, 252.

Կնքումը ներկայացնում է մի դրոշմ, որը սկզբում մարդկանց համար տեսանելի չէ, սակայն դրանից հետո տեսանելի է դառնում բոլորի համար: Երբ Աստծո ժողովուրդն ընդունում է Կեսգիշերային Աղաղակի լուրը, որը ներկայացվել է Դանիել գրքի երկրորդ գլխում Դանիելին հայտնված «գաղտնիքով», նրանք ընդունած են լինում գազանի պատկերի «գաղտնիքը», որը տանում է դեպի գազանի նշանը, որը բերում է Աստծո դատաստանը, որն իրագործվում է իսլամի միջոցով: Սա տեղի է ունենում այն ժամանակ, երբ «հուսահատության, պատերազմի և արյունահեղության ոգի»ն աճում է: Այդ ժամանակը հիմա է: Սա տեղի է ունենում, երբ ադվենտիզմի առաջնորդները չեն կարողանում տեսնել Լաոդիկեական կուրության պատճառով: Կնքման ընթացքի ժամանակ, որը վերջնականապես ավարտվում է Կեսգիշերային Աղաղակով, կնիքը դրվում է իմաստուն կույսերի ճակատների վրա, սակայն այն անտեսանելի է: Սեդրաքը, Միսաքը և Աբեդնագովը ներկայացնում են նրանց, ովքեր հաստատվել են ճշմարտության մեջ, ինչպես պատկերված է Նաբուգոդոնոսորի հետ նրանց երկխոսությամբ:

Նաբուգոդոնոսորը խոսեց ու ասաց նրանց. «Ճիշտ է, ո՛վ Սեդրաք, Միսաք և Աբեդնագով, որ դուք իմ աստվածներին չեք ծառայում և չեք երկրպագում այն ոսկե պատկերին, որ ես կանգնեցրել եմ: Արդ, եթե պատրաստ եք, ապա այն ժամանակ, երբ լսեք փողի, սրինգի, քնարի, սամբուկի, սաղմոսարանի և դուլցիմերի ձայնը, և ամեն տեսակ երաժշտություն, ընկնեք ու երկրպագեք այն պատկերին, որ ես եմ պատրաստել՝ լավ. բայց եթե չերկրպագեք, նույն ժամին կնետվեք բորբոքված կրակե հնոցի միջի մեջ. և ո՛վ է այն Աստվածը, որ պիտի ազատի ձեզ իմ ձեռքից»: Սեդրաքը, Միսաքը և Աբեդնագովը պատասխանեցին ու ասացին թագավորին. «Ո՛վ Նաբուգոդոնոսոր, այս բանի վերաբերյալ քեզ պատասխան տալու կարիք մենք չունենք: Եթե այդպես լինի, մեր Աստվածը, Որին մենք ծառայում ենք, կարող է ազատել մեզ բորբոքված կրակե հնոցից, և Նա կազատի մեզ քո ձեռքից, ո՛վ թագավոր: Բայց եթե ոչ, թող քեզ հայտնի լինի, ո՛վ թագավոր, որ քո աստվածներին մենք չենք ծառայի և քո կանգնեցրած ոսկե պատկերին չենք երկրպագի»: Դանիել 3:14-18.

Դրանից հետո երեք արժանավորները կհայտնեն Աստծու այն կնիքը, որը կարելի է տեսնել: Միայն նրանք, ովքեր նախ իրենց ներսում ունեն այն կնիքը, որը չի կարելի տեսնել, ներգրավված կլինեն Աստծու կնիքը հայտնելու գործում այն ժամանակ, երբ այն պետք է տեսանելի լինի:

Այն ժամանակ Նաբուգոդոնոսորը լցվեց բարկությամբ, և նրա դեմքի արտահայտությունը փոխվեց Սեդրաքի, Միսաքի և Աբեդնագովի դեմ. ուստի նա խոսեց և հրամայեց, որ հնոցը յոթնապատիկ ավելի տաքացնեն, քան սովոր էր տաքացվել: Եվ նա հրամայեց իր զորքի մեջ եղած ամենահզոր մարդկանց՝ կապել Սեդրաքին, Միսաքին և Աբեդնագովին և նրանց գցել բոցավառ կրակի հնոցի մեջ:

Այն ժամանակ այդ մարդիկ իրենց վերնագգեստներով, վարտիքներով, գլխարկներով և մյուս հանդերձներով կապվեցին ու գցվեցին բոցավառ կրակի հնոցի մեջտեղը: Ուստի, քանի որ թագավորի հրամանը խիստ էր, և հնոցը չափազանց տաք, կրակի բոցը սպանեց այն մարդկանց, որոնք բարձրացրել էին Սեդրաքին, Միսաքին և Աբեդնագովին: Իսկ այս երեք մարդիկ՝ Սեդրաքը, Միսաքը և Աբեդնագովը, կապված ընկան բոցավառ կրակի հնոցի մեջտեղը: Այն ժամանակ Նաբուգոդոնոսոր թագավորը զարմացավ, շտապ վեր կացավ, խոսեց և ասաց իր խորհրդականներին. «Մի թե մենք երեք մարդու կապված չգցեցինք կրակի մեջտեղը»: Նրանք պատասխանեցին ու ասացին թագավորին. «Ճշմարիտ է, ո՛վ թագավոր»: Նա պատասխանեց ու ասաց. «Ահա, ես տեսնում եմ չորս մարդու՝ արձակված, որոնք շրջում են կրակի մեջտեղում, և նրանց վնաս չկա, իսկ չորրորդի կերպարանքը նման է Աստծո Որդուն»: Դանիել 3:19–25.

Այնուհետև երկու վկաները, որոնք ներկայացված են Սեդրաքով, Միսաքով և Աբեդնագով, բարձրացվում են որպես դրոշ, և ապա կնիքը կերևա:

«Սուրբ Հոգու գործն է աշխարհին համոզել մեղքի, արդարության և դատաստանի վերաբերյալ: Աշխարհը կարող է միայն այն ժամանակ զգուշացվել, երբ տեսնի, որ նրանք, ովքեր հավատում են ճշմարտությանը, ճշմարտությամբ սրբագործված են՝ գործելով բարձր և սուրբ սկզբունքների համաձայն, և բարձր, վեհ իմաստով ցույց տալով սահմանագիծը նրանց միջև, ովքեր պահում են Աստծո պատվիրանները, և նրանց, ովքեր ոտքի տակ են տալիս դրանք: Հոգու սրբագործությունը նշանավորում է այն տարբերությունը նրանց միջև, ովքեր ունեն Աստծո կնիքը, և նրանց, ովքեր պահում են կեղծ հանգստյան օրը: Երբ փորձությունը գա, հստակորեն կերևա, թե որն է գազանի նշանը: Դա կիրակի պահելն է: Նրանք, ովքեր ճշմարտությունը լսելուց հետո շարունակում են այս օրը սուրբ համարել, կրում են մեղքի մարդու ստորագրությունը, որ մտածեց փոխել ժամանակներն ու օրերները: Bible Training School, December 1, 1903.»

Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ Միացյալ Նահանգները պիտի դիմի Միավորված ազգերի կազմակերպությանը՝ իր մարգարեական գործն իրականացնելու համար: Նա աշխարհը պիտի խաբի այն հրաշքներով, որ գործում է, ինչպես ներկայացված է Սալոմեի պարի միջոցով: Եվ մինչ նա կատարում է իր խաբեության պարը, Տյուրոսի պոռնիկը պիտի երգի իր երգերը, իսկ Նաբուգոդոնոսորի նվագախումբը պիտի նվագի երաժշտությունը: Միացյալ Նահանգները գլխավորում է աշխարհը ստիպելու գործը, որպեսզի այն ընդունի այդ երգը և խոնարհվի պատկերի առաջ:

Եվ ես տեսա մի ուրիշ գազան, որ ելնում էր երկրից. և նա ուներ երկու եղջյուր՝ գառան նման, և խոսում էր վիշապի պես: Եվ նա գործադրում է առաջին գազանի ամբողջ իշխանությունը նրա առաջ, և երկրի ու նրա վրա բնակվողներին ստիպում է երկրպագել առաջին գազանին, որի մահացու վերքը բժշկվեց: Եվ նա մեծ նշաններ է գործում, այնպես որ մարդկանց աչքի առաջ անգամ երկնքից կրակ է իջեցնում երկրի վրա, և մոլորեցնում է երկրի վրա բնակվողներին այն նշանների միջոցով, որ նրան տրված էր գործել գազանի առաջ. ասելով երկրի վրա բնակվողներին, որ պատկեր շինեն այն գազանին, որ սրով վերք էր ստացել և կենդանի մնացել էր: Եվ

նրան տրվեց գործություն՝ գազանի պատկերին շունչ տալու, որպեսզի գազանի պատկերը և՛ խոսի, և՛ այնպես անի, որ բոլոր նրանք, ովքեր չէին երկրպագի գազանի պատկերին, սպանվեն: Եվ նա ստիպում է բոլորին՝ փոքրերին ու մեծերին, հարուստներին ու աղքատներին, ազատներին ու ծառաներին, որ նշան առնեն իրենց աջ ձեռքի վրա կամ իրենց ճակատների վրա, որպեսզի ոչ ոք չկարողանա գնել կամ վաճառել, եթե չունենա նշանը կամ գազանի անունը, կամ նրա անվան թիվը: Այստեղ է իմաստությունը: Ով որ խոհեմություն ունի, թող հաշվի գազանի թիվը, որովհետև դա մարդու թիվ է, և նրա թիվն է՝ վեց հարյուր վաթսունվեց: Հայտնություն 13:11–18:

Եգիպտոսը վերջին օրերին ներկայացնում է աշխարհը (այն ժամանակ՝ Միավորված ազգերի կազմակերպության կողմից կառավարվող), սակայն գոյություն ունի «Վայ» (իսլամի խորհրդանիշ), որ հռչակվել է նրանց դեմ (Միացյալ Նահանգների), ովքեր օգնության համար դիմում են Եգիպտոսին: Երբ երեք արժանավորները նետվում են հնոցը և դառնում են դրոշ աշխարհին համար, այդ հնոցը իրականում Նաբուգոդոնոսորի հնոցը չէ:

Վա՛յ նրանց, որ օգնության համար իջնում են Եգիպտոս, ապավինում են ձիերին և վստահում են կառքերին, որովհետև շատ են, և հեծյալներին, որովհետև շատ զորավոր են, բայց չեն նայում Իսրայելի Սրբին և չեն փնտրում Տիրոջը: Սակայն Նա ևս իմաստուն է, և չարիք պիտի բերի, և Իր խոսքերը հետ չի կանչի, այլ պիտի ելնի չարագործների տան դեմ և անօրենություն գործողների օգնության դեմ: Իսկ Եգիպտացիները մարդիկ են, ոչ թե Աստված, և նրանց ձիերը՝ մարմին, ոչ թե հոգի: Երբ Տերը մեկնի Իր ձեռքը, և՛ օգնողը պիտի սայթաքի, և՛ նա, որին օգնում են, պիտի ընկնի, և նրանք բոլորը միասին պիտի կորստյան մատնվեն: Որովհետև այսպես ասաց Տերն ինձ. «Ինչպես առյուծը և կորյունը մոնչում են իրենց ավարի վրա, և երբ հովիվների բազմություն է կանչվում նրա դեմ, նա չի վախենում նրանց ձայնից և չի խոնարհվում նրանց աղմուկից, այնպես էլ Ջորաջ Տերը պիտի իջնի՝ պատերազմելու Սիոն լեռան համար և նրա բլրի համար: Ինչպես թռչունները թևածելով, այնպես էլ Ջորաջ Տերը պիտի պաշտպանի Երուսաղեմը. պաշտպանելով՝ պիտի ազատի նրան, անցնելով վրայով՝ պիտի պահպանի նրան: Դարձե՛ք դեպի Նա, Որից Իսրայելի որդիները խորապես ապստամբել են: Որովհետև այն օրը ամեն մարդ պիտի դեն նետի իր արծաթե կուռքերը և իր ոսկե կուռքերը, որ ձեր սեփական ձեռքերն են ձեզ համար շինել՝ իբրև մեղք: Այն ժամանակ Ասորեստանցին պիտի ընկնի սրով, բայց ոչ թե զորավոր մարդու սրով, և սուրը, բայց ոչ թե ստոր մարդու սուրը, պիտի խժո՞ի նրան. և նա պիտի փախչի սրից, և նրա երիտասարդները պիտի մատնվեն հարկադիր աշխատանքի: Եվ նա պիտի անցնի իր ամրոցը՝ սարսափից, և նրա իշխանները պիտի սարսափեն դրոշակից»,— ասում է Տերը, Որի կրակը Սիոնում է, և Որի հնոցը՝ Երուսաղեմում: Եսայիա 31:1–9:

Երուսաղեմն այն հնոցն է, որին աշխարհը պիտի նայի, և այնտեղ պիտի տեսնի չորս մարդու՝ ներսում քայլելիս:

Այն ժամանակ Նաբուգոդոնոսորը մոտեցավ բորբոքված կրակե հնոցի բերանին, խոսեց ու ասաց. «Շաղրաք, Միսաք և Աբեդնագով, Բարձրյալ Աստծու ծառանն է՛ր,

դուրս եկեք և այստեղ եկեք»: Այն ժամանակ Շաղրաքը, Միսաքը և Աբեղնագովը դուրս եկան կրակի միջից: Եվ իշխանները, կառավարիչները, զորապետները և թագավորի խորհրդականները, հավաքված լինելով, տեսան այս մարդկանց, որոնց մարմինների վրա կրակը ոչ մի իշխանություն չունեցավ, նրանց գլխի մի մագն իսկ չէր խանձվել, նրանց հանդերձները չէին փոխվել, և կրակի հոտը չէր անցել նրանց վրա: Այն ժամանակ Նաբուգոդոնոսորը խոսեց ու ասաց. «Օրհնյալ լինի Շաղրաքի, Միսաքի և Աբեղնագովի Աստվածը, որ ուղարկել է Իր հրեշտակին և ազատել Իր այն ծառաներին, որոնք Նրան ապավինեցին, և փոխեցին թագավորի խոսքը, և մատնեցին իրենց մարմինները, որպեսզի չծառայեն և չերկրպագեն ոչ մի աստծու, բացի իրենց Աստծուց»: Դանիել 3:26–28:

Այնուհետև Նաբուգոդոնոսորը մեկ այլ հրաման արձակեց: Այդ հրամանը խորհրդանշում է վերջին օրերի վերջնական հրամանը: Նա արձակում է մահվան հրաման, որը, երկնքի Աստծուն բարձրացնելու իր տկար փորձի մեջ, իրականում աշխարհի վախճանի ժամանակ տրվելիք մահվան հրամանի մարգարեական խորհրդանիշն է: Նաբուգոդոնոսորը, ներկայացնելով աշխարհի վախճանին եղող մի թագավորի, խորհրդանիշն է վիշապի այն տասը թագավորների, որոնք պոռնկություն են գործում Հռոմի պոռնիկի հետ: Մարգարեական տեսարանում հաջորդ հրամանը մահվան հրամանն է, և թեև Նաբուգոդոնոսորը իր ժամանակի համար է հռչակագիր արձակում, իրականում նա ներկայացնում է վերջին օրերում եռակի միության վերջին հրամանը: Այդ հրամանը այն մահվան հրամանն է, որ ուժի մեջ է դրվում փորձության ժամանակաշրջանի փակվելուց հետո, սակայն երբեք չի իրագործվում Աստծո ժողովրդի դեմ:

Ուստի ես հրաման եմ արձակում, որ ամեն ժողովուրդ, ազգ և լեզու, որոնք որևէ անպատշաճ բան կխոսեն Սեղրաքի, Միսաքի և Աբեղնագովի Աստծու դեմ, կտոր-կտոր պիտի արվեն, և նրանց տները աղբակույտ պիտի դառնան, որովհետև չկա ուրիշ Աստված, որ կարողանա այսպես փրկել: Այն ժամանակ թագավորը բարձրացրեց Սեղրաքին, Միսաքին և Աբեղնագովին Բաբելոնի նահանգում: Դանիել 3:29, 30.

Այժմ մենք Դանիելի առաջին երեք գլուխներից բավականաչափ նյութ ենք արձանագրության մեջ ներառել, որպեսզի սկսենք քննել չորրորդ և հինգերորդ գլուխները, որոնք ղեկավարվում են «տող առ տող՝ կրկնել և ընդարձակել» մարգարեական սկզբունքով: Դանիելի չորրորդ գլուխը մատնանշում է 1798 թվականը և երկրի գազանի սկիզբը, իսկ Դանիելի հինգերորդ գլուխը մատնանշում է կիրակնօրյա օրերը և երկրի գազանի վախճանը, երբ նա խոսում է վիշապի պես: Այս երկու գլուխները պետք է «տող առ տող» միացվեն առաջին երեք գլուխների հետ, որպեսզի կառուցվի երեք հրեշտակների պատգամների կառուցվածքի վրա: Այս փաստի պատճառով մենք նախ զգուշությամբ կսահմանենք «տող առ տող» սկզբունքը:

Մենք կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Բաղտասարը շատ առիթներ էր ստացել՝ ճանաչելու և կատարելու Աստծո կամքը: Նա տեսել էր, թե իր պապը՝ Նաբուգոդոնոսորը, ինչպես վտարվեց մարդկանց

հասարակությունից: Նա տեսել էր, թե ինչպես այն բանականությունը, որով հպարտ միապետը պարծենում էր, վերցվեց նրանից Նրա կողմից, Ով տվել էր այն: Նա տեսել էր, թե ինչպես թագավորը դուրս մղվեց իր թագավորությունից և դարձավ դաշտի գազանների ընկերը: Բայց Բաղտասարի զվարճասերությունն ու ինքնափառավորումը ջնջեցին այն դասերը, որոնք նա երբեք չպետք է մոռանար. և նա գործեց այնպիսի մեղքեր, որոնք նման էին նրանց, որ Նաբուգոդոնոսորի վրա բերեցին ակնառու դատաստաններ: Նա մսխեց իրեն շնորհքով տրված հնարավորությունները՝ անտեսելով իր ձեռքի տակ եղած առիթները՝ ճշմարտությանը ծանոթանալու համար: «Ի՞նչ պետք է անեմ, որ փրկվեմ» հարցը մի հարց էր, որի կողքով մեծ, բայց անմիտ թագավորը անցավ անտարբերությամբ: Bible Echo, April 25, 1898.